

napsal Miroslav Macek
— © Zdeněk Jirotka —

Saturnin zasahuje

OFICIÁLNÍ POKRAČOVÁNÍ

Saturnin zasahuje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Miroslav Macek
Saturnin zasahuje – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

napsal Miroslav Macek

• — © Zdeněk Jirotka — •

Saturnin zasahuje

Kapitola 1

*Doktor Vlach se nedrží své vlastní zásady – Nástup k oltáři –
Chránovou lodí se nenese jen hudba, ale též přísloví –
Podivuhodný závěr svatebního obřadu – Znamý z bridžového
klubu – Hostina na tvrzi Skalka – Příbuzní novomanželů –
Zbloudilá stará paní – První svatba doktora Vlacha*

Byl to sice sám doktor Vlach, který tvrdil, že nejhorší věcí na světě je, když člověk strká prsty tam, kam nemá, kupříkladu do snubního prstýnku, aby ovšem nakonec sám tak učinil. Odolat mladé, půvabné a chytré Zorce Kadláčkové bylo prostě nad jeho síly a Saturnin to při obřadu ve vinohradském chrámu svaté Ludmily v okamžiku, kdy nás míjeli cestou k oltáři, pojmenoval „vítězství moderních zbraní nad starosvětským pacifismem“.

Chránovou lodí zněl tradiční Mendelssohnův *Svatební pochod* a nevěsta doprovázená otcem se spolu se ženichem blížili k oltáři.

Továrník Kadláček působil impozantním dojmem dokonale oholeného Krakonoše, ani hůl mu nechyběla, byť nešlo o sukovici, ale o elegantní vycházkovou hůlku se stříbrnou rukojetí, nevěsta byla nadpozemsky krásná a doktor Vlach v antracitovém žaketu jako by zrovna sestoupil z filmového plátna.

Strýc František, druhý manžel tety Kateřiny, spočinul zrakem zálibně na nevěstě, poté na ženichovi a pak pravil, že toto manželství určitě vydrží, neboť doktor Vlach je gentleman ze staré školy, který ani v nejhorších životních situacích nepáchá sebevraždu, ale vždy hrdinně vytrvá až do konce.

Teta Kateřina v šatech, v nichž připomínala šlehačkový větrník umístěný poblíž ventilátoru, s neupřímně starostlivou tváří pravila, že „dvojí jed kazí duši – víno a krásná žena“ a „mladá žena – starému do nebe kočár“.

Dědeček jí však na to odvětil, že „staré víno, mladá žena, to je žití pravá cena“, pročez se teta Kateřina urazila a zmlkla, neboť nemá ráda, když někdo jiný používá přísloví, kterými naopak ona neustále zásobuje široké okolí. Dědeček tedy už jen suše podotkl, že „dveře, které nevržou, a žena, která mlčí, jsou nejlepší“ a pohlédl něžným pohledem na slečnu Barboru.

Slečna Barbora, sedící po mé pravici a neméně krásná nežli nevěsta, opravdu mlčela a měla v očích jakýsi zvláštní lesk, zřejmě odraz barevných vitráží chrámových oken.

Milouše jsem nikde neviděl a teprve později jsem se dozvěděl, že ho tovární mistr odmítl uvolnit dříve z práce se slovy „komu je práce zábavou, jiná povyražení nepotřebuje“, takže dorazí až na svatební hostinu.

Obřad probíhal bez jakéhokoliv zádrhelu až do okamžiku, kdy se kněz obrátil na nevěstu a ženicha se slovy: „A nyní se otočte k sobě a pohlédněte si do očí,“ aby po dramatické pauze dodal: „Teď se díváte do očí člověka, u něhož je největší statistická pravděpodobnost, že vás zavraždí. A nyní se polibte.“

V nastalém šumu, kdy se mladí lidé pochechtávali a starší se nevěřícně ptali jeden druhého, zda se nepřeslechli, jsem se obrátil na Saturnina s dotazem, jestli se náhodou s oddávajícím knězem nezná, a nebyl jsem překvapen jeho odpovědí, že je to jeho letitý známý z bridžového klubu. Saturnin se nicméně dušoval, že s tímto podivuhodným závěrem svatebního obřadu nemá nic společného a je sám překvapen, neboť doposud znal kněze jako suchara, který dokonce i hlášku „velký slam“ vyslovuje podivuhodně mírným, až mdlým hlasem.

Vše nakonec zachránila varhanní hudba hrající Wagnerův svatební pochod z *Lohengrina*, ač jsem celou tu dobu, kdy jsme vycházeli z kostela, trnul, zda varhaník též není členem stejného bridžového klubu a náhle nezazní Siegfriedův pohřební marš.

Nezazněl.

Vlastními auty a nájemnými vozy jsme se měli co nejrychleji dopravit na tvrz Skalku, kde byla v loveckém salónku připravena svatební hostina. Salónek jsme důvěrně poznali již za naší loňské, poněkud dobrodružné návštěvy. Zde se také dnešní novomanželé poprvé setkali, takže beze zbytku platila dědečkova slova, která pronesl, když se dozvěděl o místě konání svatební hostiny, totiž že pachatelé se vždy vracejí na místo činu.

Slečna Barbora zručně řídila svůj sportovní automobil a cestou jsme si povídali o svatebním ceremoniálu a vlídně pomlouvali příbuzné novomanželů, se kterými jsme měli tu čest a potěšení setkat se před obřadem. Slečnu Barboru zvláště zaujal bratr továrníka Kadláčka, obchodník s kakusy, za nimiž se dokonce už dvakrát vypravil až do Mexi-

ka, a který se v toku času začal svým miláčkům svojí celkovou ježatostí silně podobat.

Mne však více zaujal jeho rozhovor se strýcem Františkem, který vždy tvrdí, že obchodníci se dělí na obchodníky dokonalé a nedokonalé, přičemž jen obchodníci nedokonalí myslí neustále na peníze, kdežto obchodníci dokonalí myslí na peníze i tehdy, když myslí na něco jiného.

Proto se ihned po vzájemném představení kaktusáře Kadláčka zeptal, zda není mezi kaktusy, které jsou známy svými leckdy podivuhodnými účinky, některý, který by vybuzoval například chuť na čokoládu. Celý svůj obchodnický život totiž touží po tom, vyrobit limonádu se zaručeně neškodnou látkou, po níž by dostal člověk chuť na čokoládu, samozřejmě jím vyráběnou, přičemž ta čokoláda by opět obsahovala neškodnou látku, po níž by člověk dostal chuť na jeho limonádu. Prostě takové obchodnické perpetuum mobile.

Kaktusáři Kadláčkovi se jeho nápad zřetelně zalíbil a strýci Františkovi přislíbil, že se místních indiánů během své příští návštěvy Mexika řádně vyptá, musí však na to jít velmi opatrně, neboť svá tajemství žárlivě střeží. Některá dokonce natolik, že neodbytné zvědavce přiváží ke kaktusu *Carnegiea gigantea* a postupně, velmi pomalu utahují řemeny. Na tato slova sebou strýc František lehce trhl a omluvil se s tím, že si právě vzpomněl na jeden

příkaz své zákonité manželky Kateřiny, který nesnese odkladu, a urychleně odešel.

Mne zase zaujala továrníkova sestra, vysoká hubená blondýna jménem Adriana.

„Mojí rodiče totiž milovali Jadran, to nádherné modré moře, roztomilé rybářské chýše a bílé plachty na obzoru,“ neopomněla dodat afektovaným pisklavým hlasem, který by mohl od minuty soupeřit s hlasem tety Kateřiny a měl by vysokou šanci zvítězit.

Její krajkové šaty navíc vypadaly, jako by si je oblékla ve vzteku a za silné bouře, takže v tu chvíli připomínala Furii pronásledující Oresta.

„*Nejkrásnější hvězdy hoří ve Splitu nad mořem,*“ zapěla náhle bez jakéhokoliv varování, takže jsme se všichni lekli, ovšem až na Saturnina stojícího poblíž, který se k ní vmžiku přitočil a pokračoval přívětivým tlumeným tenorem:

*Snad si vzpomínáte,
zlatovlasá paní,
kdo za noci připlul
ještě před svítáním
k vám.*

*Kdo vás sladce zlíbal
tam na moři v dálce
a kdo dneska pluje
v opuštěné bárce
sám*

To ji překvapilo natolik, že ihned zmlkla, čehož jsme využili k rychlému rozloučení a přesunu na bezpečnější místo. V duchu jsem Saturninovi poděkoval za záchranu a uložil si do paměti, že se ho musím příležitostně zeptat, kde se naučil tak krásně zpívat.

Slečna Barbora se pak s úsměvem zmínila o staré paní, kterou nikdo neznal, protože však měla kolem krku kovové naslouchátko ve tvaru rohu, které si čas od času přikládala k uchu, nikdo ji dlouho nechtěl obtěžovat. Nakonec, když se silným skřípavým hlasem dožadovala pozornosti a chtěla okamžitě vědět, kde je Alexandr a proč tu není jeho dcera, se však ukázalo, že si spletla kostel, a byla tedy dopravena jedním ochotným taxikářem na správnou svatbu, ovšem až po mnoha protestech, během nichž vykřikovala, že už nikam nepojede, neboť zdejší svatebčané se jí zamlouvají mnohem více než její příbuzenstvo, a navíc jí ženich připomíná chudáka nebožtíka muže.

Já zase připomněl historku, kterou nám před obřadem vykládal doktor Vlach. Jako malý chlapec se totiž zúčastnil „svatby“, kterou připravili jeho strýci kolegové z úřadu. Po řádném obřadu provedli k obveselení svatebčanů ještě jeden, během nějž jeden z kolegů v roli sezdávajícího před sebe nechal předstoupit právě sezdané novomanžele a pronesl znovu patřičné svatební formulky. Když se ovšem zeptal ženicha, zda si přítomnou nevěstu bere dobrovolně, ten kategoricky prohlásil, že ne. Sezdávající k němu poté přistoupil, dal mu políček a pravil, že si ji vzít musí. Po delším přesvědčování a dohadování

tedy ženich nakonec svolil. Protože doktora Vlacha coby malého caparta na vlastní obřad nevzali, aby nerušil, žil téměř až do dospělosti v přesvědčení, že takto probíhá opravdová svatba.

„Možná právě proto s tou vlastní tak dlouho otálel,“ zasmála se slečna Barbora. „Jak by však řekla teta Kateřina – ,na každého jednou dojde‘,“ dodala pak s nezvyklým zabarvením v hlasu.

Cesta při vzpomínání na svatební obřad a svatebčany rychle ubíhala, a než jsme se nadáli, uvítala nás tvrz Skalka.

Kapitola 2

*Tvrz Skalka – Saturnin v roli nejvyššího číšníka – Dědečkův
přípitek – Výčitky tety Kateřiny – Saturnin hraje a zpívá –
Svatební dary – Pozvání na chatu v Orlických horách –
Milouš dorazí později*

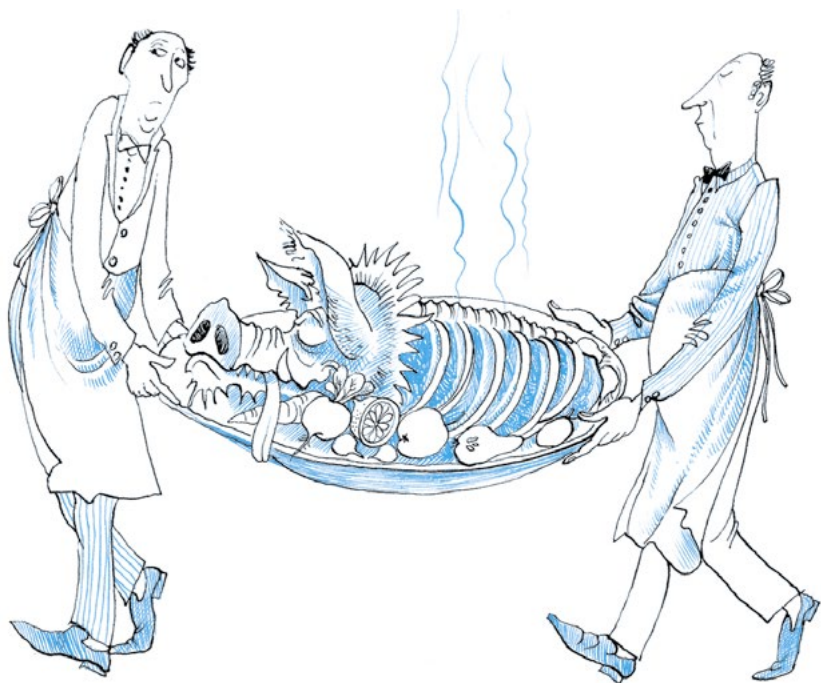
Tvrz s červeno-bíle natřenými okenicemi a malebným nádvořím s břechtanem vinoucím se po kamenných zdech nám samozřejmě ihned připomněla naši první zdejší návštěvu, pověst o duchu dívky s dlouhými vlasy barvy ohně, uvěznění v Růžové zahradce, lovecký salónek s krbem, starodávný jídelní stůl s lahůdkami či sklep s vynikajícími víny, to vše zarámované seznámením se Zorkou, tehdy Kadláčkovou, nyní Vlachovou.

Postupně přijeli další svatební hosté a poté jsme byli uvedeni otcem nevěsty, Jeho Blahorodím továrníkem Kadláčkem, jak jej neustále tituluje Saturnin, do loveckého salónku. Mohutný dubový stůl velikosti několika kulečnickových byl dokonale prostřen a starodávné talíře s erby, poháry z lesního skla, stříbrné přístroje a kroužky obepínající ubrousky se mihotavě leskly v záři svící a ohně ve velkém krbu.

U jedné stěny stála připravená obsluha a Saturnin v oděvu připomínajícím středověkého nejvyššího číšníka. Uklonil se a obřadně pravil, že zdejší služebnictvo je rozděleno dle rady slovutného Konráda z Megenberku na tři skupiny, a to podle cílů své práce na služebníky čestné, což jest on, užitkové, což jsou pánové v černých kalhotách a bílých vestách stojící po jeho pravici, a přidružené, což jsou dívky v černých sukénkách, bílých halenkách a s bílými krajkovými členkami po jeho levici.

Poté pokračoval:

„Jaké vás, vzácní hosté, čekají pokrmy a vína, se lehce dozvíte z natištěného menu, které naleznete u svého místa označeného jmenovkou. Dovoluji si z něj, velevážené panstvo, vyzdvihnout hlavní chod, a to pečení z divokého

kance dle velice starodávneho kuchařského receptu, o jehož kvalitách se prvně přesvědčil již kníže Oldřich, blahé paměti. Ten dokonce po jejím ochutnání pronesl ke svěmu nerozlučnému druhu při lovech, jak alespoň tvrdí zápis v kronice, následující slova: „Šebíři, pravím ti upřímně, za tenhle lahodný kousek zasluhoval bys biskupství.“ Doprovodným vínem bude pak bordeaux patřičného ročníku, které jsem měl tu čest spolu s Jeho Blahorodím vybrat z bohatých zásob zdejšího vinného sklepa. Přeji vám všem dobrou chuť, skvělou zábavu a novomanželům pak příjemné završení vstupu do společného života.“

Hluboce se uklonil a pak dodal: „Dovoluji si ještě všechny přítomné požádat, aby ani v pozdějším čase nestoupali

na židle a netančili po stole, neboť jde o vzácný, pochopitelně tokem času poněkud poznamenaný kus,“ přičemž se upřeně zadíval na tetu Kateřinu, která jeho pohled naštěstí nezachytila.

Poté nám na jeho povel číšníci nalili do vysokých sklenic šampaňské a dědeček povstal, aby za nás za všechny pronesl přípitek. Uklonil se a pravil:

„Dovolte mi nejprve, abych jménem nevěsty a ženicha poděkoval všem, kteří jste se dnes tady shromáždili.

Jsou sice tací, kteří tvrdí, že tajemství šťastného manželského života zůstane tajemstvím napořád, já si to však nemyslím. Četl jsem též kdesi, že nejlepšími manželi jsou archeologové, neboť ti si manželek v toku času váží čím dál tím víc, domnívám se však, že ani doktoři medicíny nebývají špatnou partií, neboť je zákonem téměř přírodním, že nemocní velmi rádi platí, pokud trpí.

Navíc doktor Vlach rozhodně nenaplnuje Balzacova slova, že většina novomanželů je orangutany, snažícími se hrát na vzácné housle. Je totiž múzou hudby Euterpé zcela nepolíben, rozhodně tedy nehrozí, že by kdy hrál na jakékoliv housle, takže pochopitelně nebude hrát v domácnosti ty první, což je jen dobře, neboť spor o toto místo bývá v rodinném orchestru nejčastější příčinou manželských nesvárů.

Dovolte mi dále,“ pokračoval dědeček, „připomenout několik rad starého, zkušeného člověka, týkajících se šťastného manželství. Je nasnadě, že manželka má vždy stát manželovi po boku a být mu nápomocna, a to dokonce i při úklidu, mytí nádobí a jiných domácích pracech. Čímž

ovšem nemám na mysli, že bude sedět v kuchyni se sklenkou vína v ruce a láskyplně pozorovat, jak se její muž činí, a občas mu, pokud zrovna nedrží v ruce nůž, poradí, jak vylepšit to, co dělá viditelně špatně.

Novomanželce bych rád připomněl, že být šťastná s manželem znamená mít pro něho hodně pochopení a něco lásky, novomanželovi pak, že být šťastný s manželkou znamená mít pro ni hodně lásky, ale nesnažit se ji za žádnou cenu pochopit. A to přesto, že někteří blouznivci tvrdí, že chápat ženy je jednoduché, neboť u nich ‚ano‘ znamená ‚ano‘ a ‚ne‘ znamená ‚ano‘, ‚ne‘ znamená ‚ne‘, ‚ne‘ znamená ‚možná‘, ‚možná‘ znamená ‚ano‘ a ‚možná‘ znamená ‚ne‘.

Pozvedněme tedy číše a připijme jim na tento šťastný den, v němž oba něco získali: nevěsta skvělého společníka na celý život a ženich krásnou ženu a v budoucnu kupu účtů, čekajících na zaplacení.“

Dědeček poté pozvedl číši do výše a dokončil svůj přípitek slovy:

„Připijme tedy na jejich šťastné manželství a ať je nikdy neopouští humor a úsměv ve tvářích!“

Pozvedli jsme číše, připili novomanželům na šťastnou budoucnost, všichni jsme byli dojati, a slečně Barboře se dokonce v očích zaleskly slzy.

Jen teta Kateřina později vyčetla dědečkovi, že on byl příčinou tohoto náhlého a nečekaného sňatku, ač „se na rychlém koni na námluvy nejezdí“ a stále platí, že „kvapné ženění – dlouhé želení“. Strýc František však dědečka před dalším přívalem výčitek zachránil tím, že tetě

Kateřině připomněl jiné přísloví týkající se svatby, a to „kde děvčat nemají, i báby se vdávají“, takže se ihned rozhostilo uražené ticho.

To bylo ovšem záhy přerušeno Saturninem, který se pro změnu převlékl do šatů potulného truvéřa, s loutnou v ruce malebně usedl k nohám Zorky Vlachové a jal se zpívat krásným a sytým tenorem:

*Příroda dala býkům rohy, koňům zas velmi hbité nohy,
zajícům rychlost, již se chlubí, lvům zase velmi ostré zuby,
rybám pak schopnost ladně plavat, ptákům zas hbitě
křídly mávat, mužům pak rozum, sílu těla,
na ženy, zdá se, zapomněla.
Jen zdání je to, mají krásu, namísto helmic spoustu
vlasů, namísto štítů útlost pasu.
Zápasit s nimi není radno,
přemohou meč i pancíř snadno*

Nejen Zorka, ale též ostatní dámy byly dojaté a já si kladl na srdce, že se musím Saturnina zeptat, kde se naučil hrát na loutnu.

V rohu loveckého salónku byly vyrovnány svaatební dary, z nichž na první pohled vynikal nejméně dvoumetrový kaktus, zřejmě dar strýce nevěsty, obchodníka s kaktusy Kadláčka. Saturnin při pohledu na něj pravil, že je velikým štěstím, že mezi příbuznými není žádný prodejce rakví, ovšem při pohledu na velké porcelánové sousoší *Tomana a lesní panny*, sedící rozverně na pádícím jelenu, dodal, že bere svá

